

*uttī harāt tarau me taru ī mama taro śaktir ārohane kā
sāk ād ākhyāmi mugdhe tara im iha raver ākhyayā kā ratir me
vāteya nau-prasa ge katham api bhavitā nāvayo sa gamārthā
vārtāpītī smitāsyā jita-giram ajita rādhayārādhayāmi*

Kṛṣṇa: Mano brangi jaunoji panele, prašau, lipk į mano tarī (valtj, kuri vietininko linksnyje tampa tarau).

Rādhā: Argi aš turiu jėgų laiptoti po medžius? (čia Rādhā žodį tarau laiko taru, medžio, vietininko linksniu.)

Kṛṣṇa: Mano brangioji, žavingoji, paklydusi panele, aš turiu omeny ne medį, o tara i (valtj).

Rādhā: Kodėl aš turėčiau norėti keliauti į saulę? (Čia ji interpretuoja žodį tara i kaip saulę).

Kṛṣṇa: Tie žodžiai, kuriuos aš naudoju reiškia nau (valtj).

Rādhā: Visi tie tavo žodžiai skirti tam, kad mes būtume kartu? (Kaip įmanoma (nejmanoma), kad tarp mūsų būtų intymus ryšys?). (Čia ji interpretuoja žodį nau kaip mes).

Aš garbinu nenugalimą Viešpatį Kṛṣṇa, kuris laimingas šypsojosi, kai Śrī Rādhā nugalėjo jį šiame žaismingame žodžių mūšyje.

Śrī Rūpa Gosvāmī, Padyavali, 270